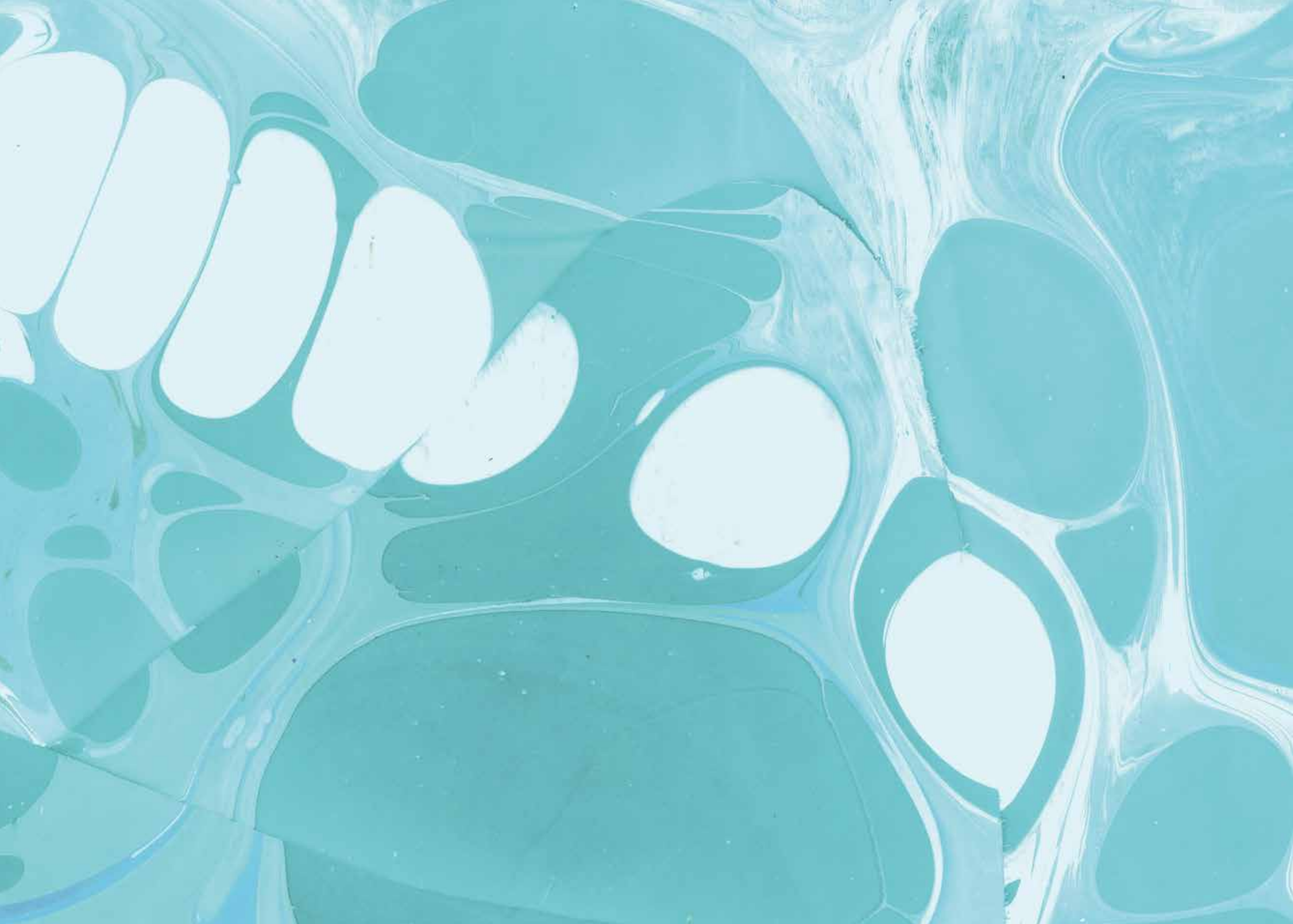

DE BRON

Marco Kunst

DE BRON

met illustraties van Djenné Fila

Van Marco Kunst verschenen bij Lemniscaat:
De sleuteldrager | Gewist | Kroonsz | Isa's droom
De Waterwaack van Natterlande | Het touw en de waarheid
De macht van Algas | De zee is bijna alles

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature De auteur ontving voor dit boek een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds.

Tekst © Marco Kunst, 2026

Omslag en illustraties © Djenné Fila, 2026

Boekverzorging: Leon ter Molen

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2026

ISBN 978 90 477 1680 8

NUR 284

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk,
chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis
en in de klas en meer op www.lemniscaat.nl

Alle wijzen waren ooit kinderen. Ze luisterden naar de oude verhalen en de eerste liederen. [...] Ze hoorden de verhalen over hoe de wereld begon. Ze hoorden over de wereld, en over de grote kracht die het leven draagt. Zo kwamen ze te weten hoe de eerste wezens de wereld vormgaven: als kinderen die met klei spelen.¹

Inhoudsopgave

Voorwoord: in het begin	15
Naar het oosten van Turkije	21
Omar en Cansu	27
Gaia	33
De vlucht van de kraaien	43
Er zit niets anders op	57
Omar en het lied van de voorouders	65
Het paardenvolk	75
Toon je moed!	87
Vragen in het duister	95
Het labirint	101
Een liedje en meer	115
Het einde van de zomer	121
Ylva	133
Loki	137
Een optelsom van echo's	153
Alles is perfect	157
Verder	177
Het offer	181
Prometheus	189

Pandora	195
De plaats waar alles ophoudt	203
De plaats waar alles begint	211

INFORMATIEF

Mythen: verhalen over goden, monsters, helden en meer	223
Eindeloze taal, miljoenen verhalen	224
Stel niet zulke moeilijke vragen! (Of juist wel?)	224
Mythen	225
Doorvertellen	227
Opgeschreven	228
Een wijs rommeltje	229
Van Prometheus tot Grootmoeder Spin	231
Griekse mythen	231
De schepping van de mens volgens de Grieken	232
Romeinen en Vikingen	234
Oertaal	235
Gaia	237
Het lied van de voorouders	238
Grotschilderingen	239
De Nart	241
Dé uitvinding van het Stenen Tijdperk!	242
Sasruquo	243
Loki	244
Loki en Prometheus	245
Theseus en de minotaurus	246
De Groene Vrouw	249
Symbolen	249
Terug naar de Groene Vrouw	251

De beroemdste groene man	252
Yggdrasil	257
Het paradijs	258
Scheppingsverhalen	261
Grootmoeder Spin	263
Gilgamesj: echt of verzonnen	264
Het witte hert	266
Pandora	267
De onderwereld	270

Voorwoord: in het begin

To light a candle is to cast a shadow.

(Als je een kaars aansteekt, werp je een schaduw.)

The Books of Earthsea, Ursula K. Le Guin

De aarde was gloednieuw en ze was prachtig: bergen, zeeën en woestijnen, wouden en prairies. Ontelbare dieren en planten, en nog veel meer moois. De goden die de wereld gemaakt hadden waren tevreden.

Maar al snel kreeg Zeus, de oppergod, het gevoel dat er iets ontbrak. Hij vond dat er ruimte was voor nieuwe wezens. Zijn beste vriend Prometheus mocht ze maken. Die nieuwe schepsels zouden op de goden moeten lijken, maar dan veel kleiner en natuurlijk veel minder machtig.

Prometheus zag het wel zitten. Hij vroeg aan Gaia, de aardgodin, of ze een plekje wist waar hij goede klei kon vinden. Ze wees hem de bocht van een lieflijke rivier aan. Daar mengde Prometheus de klei zorgvuldig met zand en slib en hij boetseerde er wezentjes van. Allemaal een beetje verschillend. Prometheus legde ze in de zon te drogen.

Toen ze klaar waren, kwamen Zeus en zijn dochter, de godin Pallas Athene, een kijkje nemen. Athene blies de poppetjes van klei leven in. En ja hoor! De figuurtjes begonnen te bewegen, ademen, brabbelen en rond te lopen.

Zeus vond ze geweldig.

Toen de eerste mensen die enorme goden om hen heen zagen staan, schrokken ze nogal. Daarna bogen ze eerbiedig om hun scheppers te aanbidden.

Zeus vond ook dat prachtig.

‘Voor mij hoeven jullie niet te buigen!’ zei Prometheus tegen de mensen. ‘Ik vind het leuker als we vrienden worden. Dan zal ik jullie leren hoe je het land bewerkt en hoe je dieren temt en op jacht gaat, maar ook hoe je brood bakt en ijzer smeedt en –’

‘Helemaal niet!’ riep Zeus bulderend en bliksemend.

De mensen doken angstig ineen.

‘Je mag ze van alles leren,’ ging Zeus verder. ‘Maar het vuur krijgen ze niet. Dus ook geen ijzer, geen smeedwerk, geen broodbakkerij en dat soort fratsen! Geen vuur! Nooit! Hoor je me?’

‘Waarom niet?’ vroeg Prometheus stomverbaasd.

‘Als ze vuur hebben, dan gaan ze denken dat ze net zo machtig zijn als wij. Ze zullen vergeten dat ze maar gewoon uit klei en zand gemaakt zijn. En dat ze deel van de natuur zijn. Ze zullen in opstand komen tegen ons, en er een zootje van maken op aarde. Dat loopt helemaal uit de hand! Zeker weten!’

Maar Prometheus luisterde niet naar zijn vriend. Langs een geheime route beklom hij op een avond de berg Olympus waar de goden wonen. Zo bereikte hij ongezien het vuur in de smederij van Hephaistos, de goddelijke smid. Hij stal een paar vonkjes, bracht ze naar de mensen en leerde hun hoe ze het vuur konden

hanteren. Prometheus werd zwaar gestraft door Zeus, en vrienden waren ze al helemaal niet meer.

Nu ze eenmaal over het vuur beschikten, gingen de mensen van alles uitvinden en ze gingen inderdaad denken dat ze beter en belangrijker waren dan alle andere planten en dieren. Precies waar Zeus bang voor was geweest.

De mensen verspreidden zich over de aarde en werden steeds machtiger. Ze hakten bossen om, groeven mijntunnels, onderwierpen planten en dieren aan hun wil, boorden naar olie en gas en bouwden steeds grotere steden en fabrieken. Hun machines werden steeds vernuftiger. Ze vergaten dat ze maar maaksels van de goden waren. Ze knielden niet langer voor hun scheppers, maar gingen denken dat ze zelf goddelijk waren.

Vele jaren verstreken...^{II}

HOOFDSTUK EEN

Naar het oosten van Turkije

We hobbelen al uren over smalle weggetjes. Hoger en hoger de bergen in. Het is of ik een klomp ijs in mijn maag heb. Geen roomijs, maar keihard ijs met gruis en modder erin.

Ik staar door de voorruit van de camper naar buiten. Natte sneeuw, grijze wolken. Geel gras en grauwe rotsen. Geen spoor van mensen. Al een hele tijd niet meer. Onze chauffeur rijdt onvermoeibaar verder. Het duurt nog wel even voor we er zijn. Ik heb al dagen spijt. Weken heb ik gezeurd of ik mee mocht. Mijn ouders vonden dat het niet kon. Ze zeiden dat ik me stierlijk zou gaan vervelen. Dat ik eenzaam zou worden tussen al die werkmensen. Dat ik mijn vriendinnen zou gaan missen, mijn kamer, mijn spullen, de stad in gaan en zelfs school.

Ze hadden gelijk. Dat wist ik best. Maar ik bleef zeuren. Want het was alsof ik geroepen werd. 's Nachts als ik sliep, maar ook overdag als ik even wegdroomde. Een stem die ik niet kon verstaan. Een stem die aan me trok. Ik kon alleen nog maar denken dat ik mee móést met mijn ouders. Naar die hoogvlakte in het oosten van Turkije.

‘Opa en oma vinden het gezellig om weer eens een tijdje in ons huis te wonen,’ herhaalde mijn moeder keer op keer. ‘Dat

weet je toch? Zo hebben we het altijd gedaan als wij weg moesten, en je vond het altijd leuk. Dus waarom nu ineens niet meer?’

‘Omdat ik al dertien ben! Omdat ik best een paar maanden school kan missen. Omdat ik nieuwsgierig ben naar jullie werk, omdat...’ Ik weet niet meer wat ik allemaal verzon, maar uiteindelijk zuchtte mijn moeder. Ze haalde haar schouders op en keek mijn vader aan. Die knikte toen maar.

‘Het is eigenlijk best dapper dat je dit wil!’ zei hij de volgende dag bij het ontbijt. ‘Twee maanden helemaal weg van je gewone leven... Dan heb je mooi de tijd om eens na te denken over wat je eigenlijk met je leven wil.’

Ik knikte maar zo’n beetje, want ik vond het een rare opmerking. Ik bedoel, ik ben nog maar dertien.

Even was ik blij dat ik mee mocht. Maar direct daarop begon ik te twifelen. Ik zei daar niets over tegen mijn ouders. Het was onmogelijk om terug te krabbelen. Zo voelde het. Bovendien was die vreemde stem er nog steeds, fluisterend in mijn achterhoofd.

Mijn moeder, rechts naast me op de voorbank, snurkt zacht. Haar neusvleugels bewegen als die van een konijn. Een verkouden konijn. Zo ziet ze er ook een beetje uit. Niet dat haar oren op konijnenoren lijken, of dat ze een vacht heeft, maar gewoon, je snapt me wel. Best lief en een beetje onnozel.

Mijn vader hangt achter in de camper op de bank en staart naar het scherm van zijn telefoon die in een plooi van zijn trui rechtop op zijn buik staat. Hij is geen konijn. Meer een bever. Een dikke bever. Maar dan zonder zo’n staart.

Onze chauffeur, links van me, probeert de hele tijd met zijn nagel iets van tussen zijn voortanden te pulken. Hij smakt erbij. Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat hij af en toe opzijkijkt, naar

mij, met een rare grijns op zijn magere smoel. Als hij zo kijkt, staar ik naar buiten en probeer uit te stralen dat ik niet op hem let.

Gisteren pas, voor we vertrokken uit Diyarbakır, hebben mijn ouders hem aangenomen, als een soort klusjesman, en als chauffeur dus. Hij heet Lokman. Meteen toen ik hem zag, had ik een hekel aan hem. De blik in zijn ogen, de klank van zijn stem... Er is iets met hem. Iets duisters. Dat voel ik. Als we het toch over knaagdieren hebben, dan is Lokman een rat.

En wat voor beest ben ik dan? Op de basisschool was ik nog gewoon een blijde cavia. Tussen alle andere blijde cavia’s. *Piep piep piep*. Maar toen ik naar de middelbare ging, werd alles anders. Ingewikkelder. Minder leuk. Stom meidengedoe, huiswerk, strenge leraren. En nu weet ik het niet meer. Ik ben in ieder geval geen knaagdier. Een kanarie? Een zebra? Geen idee. Of ben ik gewoon een dwarse kleuter? Dat ik zo nodig mee wilde...

‘Een halfuurtje, dan zijn we er,’ bromt Lokman van onder zijn snor. Hij wijst met die vinger waarmee hij tussen zijn tanden pulkte in de verte. Daar rijst een hoogvlakte op.

Mijn moeder gaapt en rekt zich uit, mijn vader knort iets in bevertaal. Bij de volgende bocht in de weg kijk ik achterom. We worden nog altijd gevolgd door de lange stoet campers, jeeps en vrachtwagens die alle ingenieurs en andere werkmensen, materialen, machines, tenten en voorraden en weet ik veel vervoeren.

Na een laatste klim langs scherpe S-bochten, komt het weggetje uit op de hoogvlakte. Stenen, gras, struikjes en een paar miezerige berkenboompjes. Verder niets. Zover je kunt kijken. Beetje de Veluwe. Maar dan zonder pannenkoekenhuizen. Met frisse tegenzin stap ik achter mijn ouders aan de camper uit.

Handenwrijvend kijkt mijn vader om zich heen. 'We gaan geld maken!' roept hij. 'Ik ruik het. Ik wéét het gewoon.'

Mijn moeder lacht naar hem en dan naar mij. 'Ja Nour, lieverd. Wat denk jij ervan?'

Moeizaam tover ik een glimlach op mijn gezicht en kijk om me heen. Het is nog erger dan ik had verwacht.

Een voor een komen de andere auto's en vrachtwagens boven aan. Een halfuur later is iedereen aan het werk. Machines worden uitgeladen, struiken worden met kettingzagen met de grond gelijkgemaakt, er worden enorme tenten opgezet, en de campers, jeeps en vrachtwagens krijgen een plekje. Iedereen is druk, behalve ik. Ik loop overal tussendoor. Het is net alsof ik onzichtbaar ben. Om me heen wordt vooral Turks gesproken. Het bedrijf waar mijn ouders mee samenwerken is Turks.

Omdat mijn moeder altijd Turks tegen me heeft gepraat (ze komt uit Istanboel), versta ik alles wel zo'n beetje. Links wordt in een grote tent een keuken ingericht. Rechts wordt een begin gemaakt om de mobiele boorinstallatie gebruiksklaar te maken: een reusachtig ding dat op rupsbanden rond kan rijden.

Iemand vouwt een schotelantenne uit, als een soort paraplu. Die is voor internet via de satelliet. Dat is het enige lichtpuntje hier: dat we straks wifi hebben, want ik heb al uren geen bereik meer met mijn telefoon. Een ander staat met een drone te prutsen. Verderop zijn ze bezig om zonnepanelen te installeren.

Ik slof naar het hoogste punt in de omgeving: een miniheuveltje dat een meter of vijf boven de vlakte uitsteekt. De Kale Bult noem ik de plek in gedachten. Ik kijk rond. Een ruige hoogvlakte met één roofvogel, hoog erboven. In de verte een grijs dal. Dat is alles. Achter me brommen de machines en generatoren en ik ruik de diesel waarmee ze gestookt worden.

Twee maanden lang in de modder nadenken over wat ik wil met mijn leven...

Ja, ja.

En nu begint het ook nog te regenen.

HOOFDSTUK TWEE

Omar en Cansu

Ik probeer die roofvogel hoog boven mijn hoofd te filmen, maar dat wordt niets. Een stipje in de grijze lucht. Het heeft trouwens wel wat, zó te kunnen vliegen. Misschien wil ik dat wel met mijn leven? Beetje rondzweven, hoog boven de grond. Als een vaag stipje. Al lijkt het me dan weer niks om muis te moeten eten. Botjes, vacht en darmen.

De roofvogel krijgt klaaglijk. Het klinkt alsof hij naar iets verlangt. Iets wat hij nooit zal krijgen. Roofvogel zijn is ook niet alles.

De vogel duikt naar beneden. Niet ver van waar hij tussen de struikjes verdwijnt, zie ik ineens een jongen lopen. Ongeveer van mijn leeftijd. Terwijl hier dus niemand zou wonen. Er lopen vijf geiten met hem mee, en een grote, geelwitte hond. Zelfs vanaf hier kan ik zien dat de jongen oude kleren draagt. Voddend. Een soort geitenhoeder uit de Middeleeuwen.

Dus het is toch niet helemaal leeg en verlaten hier. Wordt het dan toch nog gezellig? Hij ziet er niet uit als het gezelschap waar ik op zit te wachten.

Voor die jongen moet het eruitzien alsof ik heel onnozel naar hem staar. Een meisje uit een andere wereld, in een groen ski-jack.

De jongen houdt stil, steekt zijn hand op en zwaait. Hij wenkt dat ik moet komen en lacht naar me. Heel vriendelijk. Voor ik het weet, heb ik twee stappen naar voren gezet. Dan bevries ik. Het slaat nergens op: zomaar naar zo'n jongen toe gaan die ik niet ken. Alleen maar omdat hij naar me lacht. Echt niet.

De jongen uit de Middeleeuwen wenkt en lacht nog een keer. Ik keer me van hem af en zie vanuit mijn ooghoek dat hij verder loopt, naar de rand van de hoogvlakte. Met al zijn beesten. Dan verdwijnt geitenjongen uit het zicht. En ik blijf staan. In de motregen. De roofvogel vliegt op, met iets in zijn snavel, en verdwijnt ook uit het zicht.

Als ik me omdraai, kijk ik recht in de ogen van Lokman. Hij zit gehurkt bij een wiel van een van de auto's en kijkt me recht aan, die rare grijns weer op zijn gezicht. Ik probeer hem te negeren, maar als ik terug wil naar het kamp, moet ik zo ongeveer langs hem lopen. Of met een grote boog om hem heen. Daar heb ik geen zin in. Ik draai me weer om en loop in de richting waar ik die jongen zag lopen.

Na een paar tellen is mijn broek doorweekt van de druppels die aan het lange gras kleven. Er staan plassen. Er liggen keutels. Geitenkeutels. In de modder staan afdrukken van hoefjes. En van blote voeten.

Blote voeten.

Serieus.

Waar de hoogvlakte overgaat in de helling naar beneden, is het begin van een paadje. Het leidt tussen de struikjes door naar beneden. Ik volg het pad. Niet omdat ik nou zo graag wandel, maar vooral omdat ik niet terug wil naar het kamp. Of misschien ben ik heel stiekem toch nieuwsgierig naar waar die jongen naartoe ging? Of is het weer die stem in mijn achterhoofd?

De motregen begint op mist te lijken. Het dal is niet meer te zien. Ineens doemt een hoge, puntige rots op uit de witte soep. Als een sombere reus. Een stenen wachter. Het pad leidt eromheen, een kloof in. Eigenlijk zou ik terug moeten gaan, maar ik loop verder.

Er stroomt een beekje door de kloof en er groeien allerlei bomen en struiken. Best lieflijk. Maar ook benauwend, zo in de mist. De kloof wordt steeds smaller, als een fuik, en ineens springt vanaf de helling een beest tegen me op. Het is de hond van die jongen. Ik val achterover, voel mijn achterhoofd tegen iets scherps aan knallen, even wordt alles zwart voor mijn ogen. Dan voel ik het gewicht van de hond op mijn borstkas, zijn nagels in mijn vel en zijn lauwe adem in mijn gezicht. Zijn bek, met de tong eruit, hangt vlak boven me.

'Af!' schreeuw ik. 'Laat af!' Ik probeer het beest weg te duwen, maar de hond is groot en zwaar en veel sterker dan ik. Zijn adem ruikt naar warm bloed en rauw vlees.

Iemand fluit. Een hard, schel geluid. De hond springt van me af. Een meisje hurkt naast me neer. Ongeveer net zo oud als ik. Net als de geitenjongen is ze in vossen gekleed – een lange, vaalbruine jurk die aan de onderkant rafelt. Ze draagt herenschoenen die zeker drie maten te groot voor haar zijn.

'Ai,' mompelt ze. 'Geen goed begin.' Ze spreekt Turks met een gek accent. 'Wel fijn dat je er eindelijk bent.' Dan reikt ze met haar hand naar mijn achterhoofd. Aan haar pols draagt ze armbandjes van touw en gevlochten leer, met slakkenhuisjes eraan. Als ze haar hand terugtrekt, zie ik dat haar vingers vol bloed zitten. Mijn bloed. Ze veegt het af aan het gras.

Ik probeer rechtop te gaan zitten en breng mijn hand naar mijn achterhoofd. Kleverig. Nat. Warm. Duizelig val ik bijna opnieuw achterover.

‘Voorzichtig,’ zegt het meisje. Haar stem klinkt niet onvriendelijk, maar ze heeft iets strengs. Haar ogen zijn blauw. Tegelijk heeft ze een donkere huid. Mat donkerbruin. Haar kroezende haar is donkerblond. Ze ziet er niet Turks uit. Ik heb geen idee waar ze dan wel vandaan kan komen.

Lenig springt ze overeind. ‘Kun je staan?’

Ik voel het bloed in mijn nek sijpelen. Mijn hoofd bonkt. Het meisje reikt me haar hand en ik laat me overeind helpen.

‘Voorzichtig, Ylva,’ zegt ze tegen de hond die weer dichterbij is gekomen.

De hond likt aan mijn bebloede hand. Ik trek mijn hand weg. Het meisje maakt een scherp, sissend geluid. Het beest deinst log achteruit. Maakt smakkende geluiden.

‘Kom mee,’ zegt het meisje, ‘dan verbind ik je wond.’ De blik in haar ogen is fel en scherp. Alsof ze diep in me kijkt en daar dingen ziet waar ik zelf niets van weet. Alsof ze niet een jaar of veertien is, maar veel ouder.

‘Niet nodig... Ik...’

‘Onzin,’ zegt ze streng. ‘Die wond moet verbonden worden.’ Ze pakt mijn hand en trekt me mee. Ze is tenger, maar ik voel dat ze sterk is. Veel sterker dan ik.

Overdonderd en duizelig laat ik me meevoeren.

Waar de kloof eindigt, rijst een steile bergwand op. Een overhangende wand met een gapend gat erin: de donkere ingang van een grot. Het beekje dat door de kloof stroomt, kabbelt vanuit de grot naar buiten.

Mijn duizeligheid slaat om in angst. Ik wil niet verder mee. Ik hou niet van grotten en niet van het donker. Ik ruk mijn hand los en draai me om. Daar staat ineens die jongen. Ik had hem

niet gehoord. Geitenboy. Met zijn hond. Van dichtbij zie ik dat hij al even bijzonder is als het meisje, maar zijn uitstraling is vriendelijker. Hij heeft Aziatische ogen en hoge jukbeenderen. Tegelijk is hij ook weer niet Aziatisch om te zien: zijn krullende haar is rossig, zijn neus breed, zijn lippen vol en hij heeft schattige sproetjes. Die twee zijn beslist geen broer en zus. De jongen is kleiner dan ik, maar misschien juist wel een jaar ouder. Hij draagt een zwart t-shirt met gaten erin en een versleten spijkerbroek, en loopt inderdaad op blote voeten.

Mijn hart bonst in mijn keel en ik voel dat er een druppel bloed van mijn achterhoofd langs mijn nek naar beneden sijpelt.

Met een lach steekt de jongen zijn beide handen naar voren, zijn handpalmen naar boven. ‘Omar,’ zegt hij. ‘*Benim adım Omar.*’ Ik heet Omar. Hij spreidt zijn armen wijd uit en buigt voor me, alsof hij zich op een podium aan het publiek voorstelt. ‘Ik ben niet gevaarlijk!’ gaat hij met een stralende blik verder. ‘Je moet niet bang zijn voor Omar!’

Ik zeg niets. De jongen is vreemd. Niet eng, maar heel anders dan alle jongens die ik ken. Dat is op zich een aanbeveling. Maar het wil natuurlijk niet zeggen dat ik deze jongen wél leuk vind of zo.

‘Sorry, als we je bang maken,’ zegt het meisje achter me.

Ik draai me weer om.

‘Ik ben Cansu.’ Ze legt haar hand op haar hart. ‘Als je bang bent, ga dan maar. We houden je niet tegen. Maar kom alsjeblieft terug. Zo snel mogelijk.’

De jongen en de hond glippen langs me. Omar lacht nog altijd naar me. Toch ga ik ervandoor, niet echt rennend, maar wel met grote, snelle passen. Ik tril over mijn hele lijf. Bij de hoge rots

kijk ik om. Omar en Cansu kijken me na. Omar stralend. Cansu bezorgd.

Een halfuur later ben ik terug bij de camper. Mijn ouders zijn er niet. Niemand heeft me gezien. De wond is gestopt met bloeden. Ik zet mijn bebloede kleren in een emmer water met wasmiddel en daarna ga ik de kleine douchecabine in. Ik moet superzuinig zijn met het water, anders is ons hele dagrantsoen er in vijf minuten doorheen. Voorzichtig was ik het bloed uit mijn haar. Gelukkig gaat de wond niet opnieuw open. Het lijkt erop dat het niet veel voorstelt. Wondjes op je hoofd bloeden nu eenmaal heftig. Ik schrob al het bloed van mijn lijf. Want als mijn ouders dat zien, mag ik er vast niet meer alleen op uit.

Ik trek schone kleren aan, spoel de andere zorgvuldig uit en hang ze te drogen. Daarna kruip ik in mijn mini-minikamertje in de hoogslaper boven mijn bureautje en trek het dekbed tot over mijn hoofd.

Stom, eigenlijk, dat ik ben weggerend. Soms snap ik zelf niet wat ik doe, of waarom ik iets doe. Of, nou ja, ik ben natuurlijk gewoon een angsthaas.

Dus toch nog een soort knaagdier.